

VESNIČKA

KVĚTEN 2015

SOS DĚTSKÉ
VESNIČKY

Láskyplný domov pro každé dítě

MILÍ PŘÁTELÉ,

každý z nás dospělých si přejeme hodně štěstí, zdraví a spokojenosti. Co si přejí náctileté děti? „Až vyrostu, chci být šťastný, zdravý, v bezpečí, nešíkanovaný, být

milován takový jaký jsem ...“.

Kde se to děti naučí, když na to žádná škola ani jiná instituce není. To by mělo být úkolem a posláním rodičů. Ti by měli pro dítě vytvořit rodinné prostředí, ve

kterém bude šťastné, vedené tak, aby bylo dobře připravené do života a mohlo být šťastné i v dospělosti. My v SOS dětských vesničkách věříme, že to nejdůležitější, co je ke splnění tohoto úkolu potřeba, je rodičovská láska. Nástrojem k ekonomicky úspěšnému životu sice mohou být i dril a kázeň. Ale láska, porozumění a vzor pečujících osob jsou základem, na němž vyrůstá zdravé sebevědomí dětí, motivace ke zdolávání překážek a předpoklady pro šťastný život v dospělosti.

Mezinárodní den rodiny, který OSN vyhlásila na 15. květen, nám připomíná, že milující rodina je pro společnost nenahraditelnou hodnotou. Vychovává děti, které

se cítí bezpečně a vědí, že jsou důležité. Takové děti mohou předávat tyto hodnoty zase svým dětem a ty pak svým. Jak řekl kdosi moudrý, jak se my chováme k dětem, tak se ony budou chovat k našim vnukům.

Každé dítě si zaslouží láskyplný domov. Na naplnění této vize pracujeme s Vaší pomocí každý den.

Petr Lužný
Petr Lužný
Národní ředitel

Matýsek a Pepík, dva malí bráškové, viděli svoje rodiče naposledy na Vánoce. Tehdy rodina

pro neplacení nájemného přišla o bydlení. Máma s tátou zanedbané chlapečky odvedli na sociální úřad a pak se po nich slehla zem. Matýsek a Pepík jsou tak od ledna v SOS Sluníčku, kde si zvykají na jiné děti a postupně se uzdravují v láskyplné péči hodných tet. I když často marně vyhlížejí rodiče z okna, jejich dětský smích zní SOS Sluníčkem čím dál tím častěji.

Bráškové Matýsek a Pepík

Prvňáček Kubík si ve škole našel spoustu kamarádů a také svou první „lásku“.

Patří k nejlepším žákům, a byť se ve škole ještě neučili všechna písmenka, chodí si do knihovny půjčovat knihy, které rád čte před spaním. Věnují se mu babička pěstounka s tetou. Když měli ve škole nakreslit svoji rodinu, hrdě tyto dvě ženy namaloval a paní učitelce řekl, že jsou jeho rodina a má je rád nejvíc na světě!

Sdružení SOS dětských vesniček loni

otevřelo osm nových zařízení na pomoc ohroženým dětem, které zlepšily život pěti stům dětí téměř v celé České republice. Udržení a rozvoj těchto zařízení je naším velkým závazkem vůči všem potřebným dětem, proto vždy usilujeme o dlouhodobá partnerství s našimi dárci. Jedním z příkladů takové spolupráce je partnerství s Hypoteční bankou, která již čtrnáctým rokem podporuje naši činnost. Za každou uzavřenou smlouvu o úvěru dostáváme dvacetikorunu z vlastních prostředků banky a jen za rok 2014 jsme tak získali více než 515 000 Kč. Děkujeme!

V listopadu 2014 se děti z brněnského SOS Kormidla zapojily do projektu Moje první práce, který organizuje občanské sdružení Tripitaka. Mladým lidem, kteří nemohli vyrůstat ve své vlastní rodině, umožňuje tento projekt získat pracovní zkušenosti i finanční prostředky pro snadnější vstup na pracovní trh.

Do projektu jsou zapojeni dva mladí muži a jedna dívka. Dívka nastoupila do květinářství, kde se učí všechny potřebné práce a brigáda tak koresponduje s jejím studovaným oborem, neboť je v druhém ročníku aranžérství. Jeden z mladých mužů pracuje v organizaci Lipka, která zajišťuje vzdělávání a volnočasové aktivity pro děti, druhý pracuje jako pomocník v brněnském divadle.

SOS dětská vesnička v Karlových Varech pomohla za

45 let své existence už stovkám ohrožených dětí. Domy stárnou podobně jako lidé a potřebují nemalé prostředky na údržbu a opravy. S rekonstrukcí střechy domu v havarijním stavu pomohla Nadace Jistota Komerční banky, která poskytla dar ve výši 362 911 Kč. Střecha je již opravena a může sloužit dalších 45 let ohroženým dětem. Děkujeme za Jistotu, kterou naši práci poskytuje dlouhodobé partnerství s Nadací Komerční banky!

Danielka, Kristýnka a Kubík se před pár měsíci přestěhovali do brněnské SOS dětské vesničky.

MŮŽEME DUPAT A BLÁZNIVĚ SE CHECHTAT

TŘI DĚTI DAJÍ ZABRAT KAŽDÉ MAMINCE. KRISTÝNKA, KUBÍK A DANIELKA SI ALE NAVÍC DO ŽIVOTA PŘINESLI KAŽDÝ NĚJAKÝ SVŮJ HANDICAP. NYNÍ SPOLEČNĚ S PĚSTOUNSKÝMI RODIČI ŽIJÍ V BRNĚNSKÉ SOS DĚTSKÉ VESNIČCE, KDE NAŠLI BEZPEČNÉ A PŘÁTELSKÉ PROSTŘEDÍ PRO VESELÉ DĚTSTVÍ.

V rodině manželů Aleny a Iva žijí tři děti s postižením. Nejstarší je čtrnáctiletá Danielka, která nosí naslouchátko a má nemocné srdce. „Danielka má ráda zvířata, hlavně našeho pejska, miluje pohádky s princeznami a vyrábí náramky z gumiček. A dvanáctiletá Kristýnka, ta je velice aktivní a nikdy nezahálí. Ráda nám pomáhá s úklidem, skládá puzzle a hlavně zbožňuje malé děti v kočárcích, vozila by je celý den,“ s láskou vypráví paní Alena o svých dětech. Kristýnka podle ní nezná slovo nuda, vždy se zabaví. Obě děvčata chodí do speciální školy na Lesnou.

Nejmladší chlapec, pětiletý Kubík, udělal v rodině veliký pokrok. „Narodil se s dětskou mozkovou obrnou a když k nám před dvěma lety přišel, lezl jenom po čtyřech. Po absolvování operace nohou a po několika lázeňských pobytech už dokáže chodit s chodítkem a někdy i za ruku,“ popisuje Alena osud malého Kubíka. Aby

se mohl dále uzdravovat, rodiče ho denně vozí autem do Dětského rehabilitačního centra ve Starém Lískovci. Kubík je zvědavý chlapec a díky péči a pozornosti rodičů a starších sester, které má všechny moc rád, nyní začíná krásně mluvit v celých větách.

SPLNĚNÝ SEN NA TŘETÍ POKUS

Cesta této rodiny do brněnské SOS dětské vesničky nebyla zrovna krátká. „O možnosti vychovávat naše děti v pěstounské péči v komunitě SOS dětské vesničky jsme se informovali poprvé už před mnoha lety, ale tenkrát to nešlo, protože koncepce byla jiná. Před rokem nás

to znovu napadlo, jenže všechny domky byly obsazené,“ popisuje paní Alena dlouhou cestu do brněnské vesničky. Společně s manželem Ivem to ale přesto nevzdali. „Řekli jsme si ‚Nevadí, stejně odejdeme z naší vesnice a budeme žít na Moravě, v Brně.‘ Je to totiž město, kde jsme v mládí oba s manželem studovali a pracovali, máme na toto období nejkrásnější vzpomínky a víme, že jsou zde moc hodní a slušní lidé.“ A tak Kubík, Kristýnka a Danielka žijí se svými pěstounskými rodiči už rok v Brně. Před nedávnem ale rodiče opět zkusili štěstí a napotřetí to již vyšlo - pátý měsíc bydlí ve své vysněné SOS dětské vesničce.

Pomáhat ohroženým dětem se pro manžele Alenu a Iva stalo životní náplní.

„Bydlíme v hezkém, moderním domku se zahrádkou. Naše děti mohou dupat a bláznivě se chechtat dle libosti, což nám bylo v podnájmu vyčítáno. Mohou také běhat a hrát si v bezpečí areálu vesničky,“ vypráví paní Alena s velkým úsměvem na rtech. „Jsme zde krátce, teprve se rozkukáváme a učíme se žít v rámci této naší nové komunity pěstounů, jejich dětí a spolupracovníků vesničky. Pomáhat opuštěným dětem se ale stalo naší životní náplní. Péče o děti s postižením není snadná, proto si vážíme pomoci zaměstnanců v SOS dětské vesničce a celého zázemí, které zde máme.“

SOS Kompas pomáhá rodinám ve složité životní situaci, snaží se předejít odebrání dětí z rodiny.

POLÁKOVI: POMOC PŘIŠLA V NEJTĚŽŠÍ CHVÍLI

POLÁKOVI ŽIJÍ V CHUDÉM, KDYSI ZEMĚDĚLSKÉM KRAJI. NAJÍT DOBRŮU PRÁCI, KTERÁ POMŮŽE UŽIVIT RODINU S PĚTI DĚTMI, JE ALE V CELÉM REGIONU MNOHEM TVRĐŠÍM OŘÍŠKEM, NEŽ MLADÍ MANŽELÉ OČEKÁVALI.

Nárazová výpomoc během zemědělské sezóny byla pouze velmi nedostatečným zdrojem příjmů a tak se Polákovi zakrátko ocitli v jednopokojovém bytě bez plynu a elektřiny. S jeho splácením však měli po většinu roku také potíže a tak majitel domu rodinu vystěhoval. Když jsme Polákovy poprvé potkali, se smutkem

a beznaději stáli na ulici. V tu chvíli ještě netušili, že jejich trápení je konec a že se situace brzy obrátí k lepšímu.

Udělalí jsme vše pro to, aby rodina a především děti měly uspokojeny základní životní potřeby. Zajistili jsme jim střechu nad hlavou, potraviny a možnost základní hygieny, aby děti nemusely být ani na chvíli rodičům odebrány. Pomohli jsme jim také zažádat o nezbytné sociální dávky a společně s tatínkem sestavili životopis a začali hledat odpovídající zaměstnání. Díky spolupráci se sociálním úřadem dostali Polákovi zakrátko přidělen sociální byt ve vzdálenějším městě, které je pro oba rodiče nadějí na lepší pracovní uplatnění. Děti si zvykají na novou školu a školku a hrají si před domem s novými kamarády. A i když jejich nový domov není nijak luxusní, připadá jim jako ten nejkrásnější hrad.

Polákovi získali pomoc v nejtěžší chvíli. Díky své lásce k dětem a odhodlání zajistit jim zdravé prostředí nyní s naší podporou pracují na dalším zlepšování své rodinné situace. Rodina si je díky prožitým trablům bližší než kdy dříve. Společně jistě v budoucnosti zvládnou vše, co jim život postaví do cesty.

SOS DĚTSKÁ VESNIČKA KARLOVY VARY VÁS SRDEČNĚ ZVE NA

DĚTSKÝ DEN

**V SOBOTU 30. KVĚTNA 2015
OD 10 DO 13 HODIN**

v areálu SOS dětské vesničky • Svatošská 279, Karlovy Vary-Doubí

NA CO SE MŮŽETE TĚŠIT?

- soutěže a hry • opékání vuřtů* • program pro děti připravený hasičským sborem KV a Policií ČR • a hlavně spoustu zábavy •

*dobroty na opékání si prosím přineste s sebou

45 LET PŘÍBĚHŮ DĚTÍ VESNIČKA V KARLOVÝCH VARECH SLAVÍ 45. NAROZENINY

„A PROČ BY VLASTNĚ U NÁS NEMOHLY TAKÉ BÝT DĚTSKÉ VESNIČKY?“

1. ČERVNA 1970 V DOUBÍ V KARLOVÝCH VARECH ZAHÁJILA ČINNOST PRVNÍ SOS DĚTSKÁ VESNIČKA V ČESKÉ REPUBLICE. CO PŘEDCHÁZELO, NEŽ SE PRVNÍ OHROŽENÉ DĚTI MOHLY STĚHOVAT DO VESNIČKOVÝCH DOMŮ? NEŽ MOHLY POZNÁVAT, ČASTO POPRVÉ, RODINNÉ ZÁZEMÍ, KDE NA NICH NĚKOMU OPRAVDU ZÁLEŽELO?

Průkopnicemi byly redaktorky časopisu Vlasta - Věra Hájková a Anna Tučková, které se v článcích věnovaly zdravotní a sociální tematice - trápilo je, že do svých patnácti let opuštěné dítě prošlo kojeneckým ústavem, pak batolecím domovem, poté ústavem pro předškoláčky, školáci museli do dalšího domova a po vychození pěti tříd se často opět stěhovali. V domovech byly děti roztríděny podle věku, nemohly tak vznikat přirozené vazby mezi staršími a mladšími, i sourozenci byli odlučováni. Stídal se personál a děti neměly nikoho „svého“. V šedesátých letech redaktorky navštívily SOS dětské vesničky v Rakousku. Podle tohoto vzoru, přizpůsobeného našim podmínkám, pak bylo s dalšími nadšenci založeno Sdružení přátel dětských vesniček. Věra Hájková byla první, kdo v jedné bouřlivé diskusi v roce 1967, pronesl jednoduchou otázku: „A proč by vlastně u nás nemohly také být dětské vesničky?“ V příštím díle si připomeneme, jak se tato nadhozená otázka přeměnila v takovou realitu, že ve vesničce našlo domov více než 200 dětí!

Dnes však máme radost, že se můžeme podělit o vyprávění některých z těch, kteří v doubské vesničce strávili buď celé, nebo jen část dětství a kteří by jinak museli projít kolotočem ústavních zařízení. Příjemnějším... Jsou to již dospělí lidé s různými životními osudy, kteří do vesničky přišli v různém věku a za odlišných okolností. Nás zajímalo, jak vzpomínají na své dětství ve vesničce, jak je tato zkušenost ovlivnila a jak se jim dnes daří.

MONIKA

Do vesničky k mamince Borkové jsem přišla v květnu 1970, byla jsem batole. Moje první vzpomínky jsou na velký

Čtyřlétá Monika s bráškou a profesorem Matějčkem.

modrý stůl s hořícími svíčkami - narozeniny se u nás slavily často. Dále vzpomínám, jak jsem jezdila na velkém hnědém polštáři po schodišti do obýváku, v létě jsme se na zahrádce koupali v nafukovacím bazénku, v zimě sáňkovali a lyžovali na svahu za domem. O Vánocích přijížděl děda a babička z Moravy, v létě jsme jeli všichni k nim. Maminka s námi chodila po výletech, každý víkend jsme někam šlapali. Před nástupem do školy, abych byla poučená, mi mamka vysvětlila, proč máme jiná příjmení než ona. Já se tak dozvěděla, že jsem se narodila jiné paní, která se o mne ale nemohla starat. Tak si mne vzala maminka, která zase děti chtěla, ale žádné se jí nenarodilo. Jednou jsem šla domů se spolužákem, který mi říkal, že bydlím v děcáku a žádnou maminku nemám. Já ho přesvědčovala, že ji mám a že jsme rodina. Poprali jsme se a já přišla domů uválená a ubrečená. Mamka mne konejšila, ať si z toho nic nedělám, že jsou to jen řeči. Pak jsem se již s žádnými útoky na vesničku a na nás děti nesetkala.

V patnácti letech se na nás přijeli podívat vlastní dědeček s babičkou, přišli nám vysvětlit příčinu selhání naší vlastní matky. Byli rádi, že se nám daří dobře. V dětství jsem hodně sportovala - bavil mne běh a byla jsem úspěšná. Zrovna teď jsem v květnu v Praze běžela maraton. Vyučila jsem se prodavačkou a později si dodělala maturitu. Ve dvaceti jsem se vdávala za spolehlivého muže, vychovali jsme dvě dcery a jsme spolu dodnes. Za mamkou chodíme často, i ona nás navštěvuje. Většina z nás dětí mezi sebou

udržuje kontakt, víme o sobě. Doubská vesnička je moje dětství i mládí, mám jen dobré vzpomínky. Když moje děti byly malé, jezdila jsem tam s nimi často. Teď už jen občas projedu kolem s manželem na kole, když jedeme na výlet. Přála bych všem sociálním sirotkům, aby měli takové štěstí, jako jsem měla já. Doubská vesnička má ideální polohu, prostory pro dětské hry a je škoda, že není naplněná. Za mého dětství tam žila stovka dětí.

VÁCLAV

V jedenácti letech jsem zůstal sirotkem - rodiče zemřeli a jeden rok se o mne staral strýc. V dětství jsem prodělal dětskou mozkovou obrnu a jednou ročně proto jezdil do lázní Teplice. Od kamaráda ze

školy jsem postupně zjišťoval, jak to funguje v dětské vesničce. Strýc už byl starší a nemohl mne vychovávat, tak hrozilo, že půjdu do dětského domova, což jsem už tenkrát tušil, že by bylo zlé. Jednoho dne u nás zazvonil pán - psycholog z dětské vesničky, že si se mnou jde popovídat... Odjel jsem pak na 3 měsíce do léčebny a tam už si pro mne přijela maminka, paní Vokurková, a odjeli jsme spolu do vesničky. Od té doby jsem měl domov, maminku a spoustu sourozenců! Získal jsem nový start do života a ve vesničce jsem prožil hodně hezkých chvil. Vyučil jsem se zahradníkem při Jedličkově ústavu v Liberci. I když tuto práci nevykonávám, protože mám plný invalidní důchod, získal jsem mnohé zkušenosti. Zázemí rodiny je pro mne velice cenné a jsem za něj vděčný.

MAREK

Do vesničky jsem přišel v patnácti letech a žil tam pouze tři roky. Přišel jsem o maminku, se sestrou jsme měli každý jiného otce, a byli proto odděleni. Od svých příbuzných, ke kterým jsem se po

této životní situaci dostal, jsem utekl za sestrou. Cítil jsem, že bychom měli být spolu, ale v tamní rodině nedošlo ke vzájemnému porozumění. Tak jsem se dostal do vesničky - jako první dítě pěstounky, která čekala na další děti. Postupně přišlo asi šest dětí, já jsem byl nejstarší. V pubertě člověk vidí spoustu věcí špatně, takže jsem systém často kritizoval. Přirozeně, v tomto věku jsem si již nevytvořil velké vazby na vesničku, ale zpětně svůj dřívější pobyt hodnotím pozitivně. Více si vybavuji personál ve vesničce. K dětem měli pedagogové, z mého pohledu, férový a vstřícný přístup. Celkově byl tedy kolektiv zaměstnanců asi dobře nastavený - vždy si našli čas na individuální přístup k dětem, podporovali je, pomáhali s úkoly.

Díky vesničce se mi také otevřela cesta na vybranou střední rybářskou školu. V této oblasti jsem zůstal dodnes - v tom, co dělám, se cítím šťastný. V současné době stále studuji doktorský program v laboratoři aplikované ekologie, jsem zaměstnán jako hydrobiolog a jsem zároveň členem sdružení Přírodou.cz, které jsme založili s mými přáteli. Tyto aktivity se úzce propojují, čímž vzniká prostor pro četné osvětové, environmentální a rozvojové programy. Provádíme výzkum nejen v ČR, ale například i v Africe. Já zatím děti nemám, ale jak jsem popsal výše, provádíme i environmentální výchovu - oklikou jsem se tak do doubské vesničky vrátil, protože jsme v minulosti pro její děti připravili roční projekt zaměřený na přírodu. Jezdil jsem s dětmi na víkendové akce jako průvodce. Podle mého názoru je důležité děti postupně připravovat na samostatný život - aby se mladý člověk dokázal zdravě realizovat a nespolehal

pouze na pomoc okolí. V době, kdy projekt probíhal, jsem cítil, že je tomuto výchovný systém ve vesničce více nakloněný a z toho jsem měl dobrý pocit.

JAN

Vlastní rodinu jsem nepoznal. Ve vesničce v Doubí jsem byl od tří let, ale když mi bylo deset, tak se má pěstounská rodina rozpadla. Já jsem přešel do sousední rodiny, ale nebylo to pro mne žádné trauma, protože jsem celou rodinu dobře znal. Jedenáct svíček na dortu mi už svítilo v rodině pěstounky Evy Borkové. Kolem stolu nás sedělo osm dětí a já cítil, že se tady budu mít dobře.

Od školních let jsem měl představu, že se jednou vydám do světa. Mamka poznala, že mám talent na řeči a podporovala mne v učení. Vesnička nám dětem umožnila prázdninový pobyt v Itálii u krásného

jezera, kde byl mezinárodní tábor SOS - tam jsem se pocvičil v němčině i angličtině. Po skončení obchodního učiliště jsem šel na vojnu a pak pracoval jako prodáváč. V roce 1998 se naše rodina loučila s vesničkou, mamka šla do důchodu, přestěhovala se do malého bytu v Doubí a s ní naše sestra Evča, která byla ještě školačka. Nám ostatním bylo osmnáct a více a přestěhovali jsme se na vesničkový domov mládeže. A já začal pracovat na svém přesunu do Anglie. V lednu 2001 jsem měl zajištěné místo v Londýně a konečně odletěl z Čech. Teď poslední tři roky pracuji u British Airways, létám jako stevard. Poznávám cizí země, města, kultury a pohled z výšky 10 000 m na naši zem je nádherný... Splnil se mi dětský sen. Domů do Varů se dostanu tak jednou, dvakrát do roka. Jdeme se s mamkou podívat na vesničku, navštívím Víťu, Adlu, Moniku a tetu Němcovou a zase se rád vracím ke své práci. Myslím, že mně

vesnička dala dobrý základ do života. Měl jsem pěkné dětství, vzpomínám na tu dobu rád.

LADISLAV

V roce 1972 si mne do vesničky přivezla maminka z motolské nemocnice - byli mi tři roky. Můj o rok mladší bratr byl v kojeneckém ústavu a oba společně jsme tak dostali nový domov. Moje dětství probíhalo velmi příjemně, o to se starala moje milovaná maminka, ale i příjemní lidé z vedení vesničky. Rád vzpomínám na pana Sekota, hodně jsme toho s ním prožili - sportovali jsme, jezdili na výlety na vodu, plavat do bazénu a na pingpongové turnaje. Založili jsme také úspěšné fotbalové mužstvo. Ve vesničce jsem získal mnoho kamarádů a přátel, se kterými jsem dodnes v kontaktu.

V naší rodině bylo hodně dětí, se kterými jsem vyrůstal a vytvořil úplnou rodinu. Rodinu, kterou bych asi nezískal,

Ladislav se svou dcerou Kristýnkou

kdybych tam nebyl a neměl tu správnou maminku, která nám dala a dává svou upřímnou lásku a důvěru. I když jsme ji i občas zklamali, ona nám vše odpustila a znovu a znovu otevírá svou náruč. Podle mého názoru toto zařízení je a bude vždy zapotřebí, protože je to dobrý základ pro děti, které rodiče opustí nebo je ztratí a mají vyrůstat v dětském nebo jiném ústavu. A na závěr - mě osobně dětská vesnička dala - domov, mámu, kamarády, zážitky a hlavně - život, se kterým můžu žít.

Všem velice děkujeme za povídání a přejeeme hodně štěstí v každodenním životě.

SOS Sluníčko je zařízením SOS dětských vesniček pro děti vyžadující okamžitou pomoc. Pomáhá rodinám, které se vzhledem k tíživé životní situaci nemohou na přechodnou dobu o dítě postarat, a také dětem zanedbávaným, zneužívaným nebo týraným. SOS dětské vesničky aktuálně provozují dvě SOS Sluníčka. První z nich sídlí ve dvou domcích v areálu vesničky v Karlových Varech, druhé se nachází kousek od pražské Chuchle.

NA POMOC DĚTEM: TETA PEČOVATELKA

PO CELÝ TÝDEN VAŘÍ, PEROU, VODÍ DĚTI DO ŠKOLY, KRESLÍ OBRÁZKY, HRAJÍ SI NA HŘIŠTI A ČTOU PŘED SPANÍM POHÁDKY. TAKOVÁ JE PRÁCE TET PEČOVATELEK V ZAŘÍZENÍCH PRO DĚTI VYŽADUJÍCÍ OKAMŽITOU POMOC SOS SLUNÍČKO.

Den v SOS Sluníčku začíná jako v každé jiné rodině, jen místo maminky tahá děti z postýlek teta. Děti mají tety dvě, vždy na celý týden. Týden jednu, týden druhou... Obě tety dětem nahrazují maminku, od ranního probuzení až po večerní pusu na dobrou noc. Nebo vstávání uprostřed noci, když mají děti špatné sny.

MOJE JÁ JDE STRANOU, POTŘEBUJÍ MĚ DĚTI

„Snažíme se, aby děti měly aspoň na chvíli dětské starosti a ne dospělé. Často se třeba starší sourozenec musel starat o mladšího. U nás si ale konečně mohou užít dětství, pookřejí... I když je to třeba jen na půl roku, tak to v nich určitě zůstane,“ říká teta Markéta, která se o děti v karlovarském SOS Sluníčku stará od srpna loňského roku. Vždy si přála pracovat s dětmi, ale nedostala se k nim. Až když její dcera začala studovat vysokou školu a odstěhovala se, začala Markéta hledat, co dál. Svou vysněnou práci našla v karlovarském SOS Sluníčku a považuje ji za své životní naplnění.

„Přes pracovní týden jsme zaneprázdněné dnem i nocí, osudy dětí se prolínají i do našich životů. Člověk musí být optimista a nesmí být sám na sebe upnutý - děti prožily těžké chvíle a stále vás potřebují,“ popisuje Markéta svou nelehkou, ale krásnou práci. Výsledky má před očima každý den: „Podaná pomocná ruka znamená pro dítě naději, i kdyby se tu mělo třeba jen s někým novým seznámit. Nedávno takové seznámení velice pomohlo jedné z našich dívek. Potěší mě, když se povede návrat dítěte do původní rodiny nebo se najde vhodný pěstoun. Práce s dětmi v SOS Sluníčku je pro mne ideální a neměnila bych. Dělán, co mě naplňuje, a stále mi zbývá čas na vlastní rodinu. Ovšem partner musí být tolerantní, když mu vždy na týden zmizím, ale i v tom mám velké štěstí.“

UKAZUJEME DĚTEM, ŽE JE NA SVĚTĚ I DOBRO, NE JEN ZLO

Teta Aneta je původně zdravotní sestrou. Dříve chodila na brigády do kojeneckého ústavu a čtyři roky pracovala jako porodní asistentka. Chtěla však změnu a začala studovat pedagogiku volného času. Nyní pracuje v pražském SOS Sluníčku a současně dokončuje školu. Ze své práce má dobrý pocit: „Vidíme na dětech pokroky, například ve výchově nebo v hygieně, které se nedaly vidět ve zdravotnictví, tam

děti přišly a hned zase odešly. Dobrá parta, kterou tady v SOS Sluníčku máme, je pro toto povolání velice důležitá. Snažíme se dát dětem do života, že je na světě i dobro, ne jen zlo, dát jim radost z toho, že si mohou i hrát. Práce v SOS Sluníčku má smysl,“ uzavírá Aneta své krátké vyprávění a rychle utíká, protože parta capartů v růžových bundičkách právě zamířila k největší kaluži v celé pražské Chuchli.

Jedna teta pečovatelka se stará vždy maximálně o 4 děti. Zajišťuje jim nepřetržitou celkovou péči

založenou na principech náhradní rodinné péče. Protože do SOS Sluníčka přicházejí také děti týrané blízkými osobami, zneužívané, se zdravotními problémy způsobenými dlouhodobou nedostatečnou výživou či s opožděným vývojem v důsledku hrubého zanedbávání, musí tety mít ukončené vzdělání zdravotnického, sociálního či pedagogického směru. Velmi důležitá je psychická a fyzická zdatnost a také empatie a schopnost vytvořit pro tyto děti příjemné, bezpečné prostředí.

A musí umět vařit!

Pětiletý Mohammad má doma jedenáct sourozenců. Poté, co granát zabil jeho otce, musí malý klouček místo hraní pomáhat zajistit pro rodinu peníze na obživu čištěním ulic.

DĚTI V SÝRII: BEZ DOMOVA, BEZ DĚTSTVÍ, BEZ BUDOUCNOSTI

VÁLEČNÝ KONFLIKT V SÝRII TRVÁ UŽ PÁTÝ ROK A JE TVRĐŠÍ NEŽ KDY DŘÍVE. HUMANITÁRNÍ POMOC POTŘEBUJE VÍCE NEŽ 12 MILIONŮ LIDÍ, TÉMĚŘ POLOVINU Z NICH TVOŘÍ DĚTI.

„Nejvíce trpí děti. Jsou zabíjeni, mučeni, vyháněni z domovů. Mnohé ztratily rodiče. A mnohé už nemají vůbec nikoho,“ říká Richard Pichler, výkonný ředitel SOS Children's Villages International. „UNICEF odhaduje, že okamžitou humanitární pomoc potřebuje 5,5 milionu syrských dětí. Téměř dva miliony dětí uprchly ze země. Nepřeháním, když řeknu, že jde o ztracenou generaci. Snažíme se jednat, spolu s námi i mnohé další organizace, ale nikdo neví, jak ukončit tuto válku a s ní i dětské utrpení.“

Prostřednictvím prvního programu okamžité pomoci poskytla organizace SOS Children's Villages International v letech 2013 a 2014 pomoc 88 500 dětem, z nichž většina ztratila domov. Roz-

dělili jsme 16 000 plně vybavených školních aktovek, 50 000 dek a 65 000 zimních pláštíků. V SOS dětské vesničce jsme poskytli zázemí třem tisícům dětí, tři stovky z nich vyžadovaly psychologickou pomoc.

Druhý program okamžité pomoci v Sýrii byl spuštěn v roce 2014 a do konce roku 2015 podpoří asi 26 tisíc dětí ve třech základních projektech:

- **Zajištěním dočasných táborů pro děti bez rodičů.** Tyto tábory jsou založeny na mezinárodně uznaném modelu alternativní péče o děti a poskytují ochranu, výživu, lékařskou péči, vzdělání a psychologickou péči až tisícovce dětí do doby jednoho roku.
- **Provozováním míst přátelských k dětem,** tzv. Child Friendly Spaces, které ohroženým dětem bez domova poskytují bezpečné místo a ochranu.

Celkově pomohou asi deseti tisícům dětí především z Damašku a Aleppa.

- **Distribucí základních potravin** do pěti tisíc domácností v Damašku, Aleppu, Homsu, Lattakii a Tartousu. Jedna dodávka obsahuje základní potraviny pro 5 osob na období dvou měsíců.

Uprchlícký tábor v Sýrii. Organizace SOS Children's Villages International poskytuje ochranu, jídlo, oblečení a další pomoc desítkám tisíc syrských dětí.

DĚTI NEJLÉPE VYCHOVÁME DOBRÝM PŘÍKLADEM

PANÍ LENKA BRAUNOVÁ ŽIJE NORMÁLNÍ ŽIVOT. VYCHOVALA SYNA, S LÁSKOU SE VĚNUJE MALÉMU VNOUČKOVÍ A SNAŽÍ SE ZKROTIT PADESÁTKU DĚTÍ V DOMOVĚ MLÁDEŽE PRŮMYSLOVKY V DOBRUŠCE. JE DLOUHOLETOU PATRONKOU ŠOS DĚTSKÝCH VESNÍČEK, NEJRADĚJI BY TOTIŽ PRÝ MĚLA JAKO SPRÁVNÁ KVOČNA POD KAŽDÝM KŘÍDLEM SPOUSTU DĚTÍ.

Paní Lenko, různé charitativní projekty podporujete už dlouho. Vzpomenete si ještě na ten první?

Zpočátku jsem si spíš jen kupovala žlutý kvítek, bílou pastelku, Nový prostor... Až později jsem se rozhodla, že si vyberu jeden projekt a zvolila si SOS dětské vesničky. Pomyšlení, že vytváříte skutečný domov s maminkou, se mi velice líbí. Pamatuju si na okamžik, kdy jsem byla jmenována patronkou SOS dětských vesniček. Bylo to velice důležité a milé, ale také zavazující.

Co Vám Vaše pomoc dětem přináší?

Myslím si, že pomoc druhým člověka povznáší a naplňuje. Jsou lidé, kteří se vymlouvají, že když platí řádně daně, tak by se o potřebné měl postarat stát. Ale, pokud by takto uvažoval každý, spousta věcí by se neuskutečnila. Prostě mám potřebu přispět a vím, že pomohu. To je pro mě důležité a přináší mi to radost.

Znamenala pro Vás třeba nějaká pomoc více než jindy?

Přispívám pravidelně ještě jedné nadaci. Cítím to jako povinnost, protože v průběhu celého roku, kdy naše dcera bojovala se zákejnou nemocí, jsme měli neustále nablízku spoustu svých skvělých přátel, kteří byli připraveni splnit každou naši potřebu a její přání. Jakmile jsem se dozvěděla o nadaci, která pomáhá těžce nemocným lidem, věděla jsem, že štědrost přátel mohu poslat dál. To pro mě znamená hodně.

Paní Lenko, učíte třeba svoje děti, že je potřeba pomáhat jiným?

Syna mám dospělého a má svoji rodinu. Děti jsou šikovné a dokáží se finančně zabezpečit. Proto si babička může dělat radost a podporovat druhé. Svému vnučkovi se snažím vymýšlet a zprostředkovávat hlavně zážitky. Bude mu sedm let, chodí do první třídy a letos bude mít první prázdniny. Plánujeme si na ně vandr se spaním pod širákem, vařením a zpíváním u ohně. Jsem přesvědčena, že děti nejlépe vychováváme dobrým příkladem.

Kdybyste měla tu moc změnit svět, co byste změnila?

Moc bych si přála, aby mohli lidi klidně žít a nemuseli se ničeho bát...

Velice děkujeme paní Braunové za rozhovor. A jaká je Vaše motivace pro pomoc ohroženým dětem? Napište nám na detem@sos-vesnicky.cz, rádi se o Vás dozvíme víc!

SOS KAJUTA: MILČA SE TĚŠÍ DO KLUBOVNY I NA VÝLETY

MILČA ŽIJE SPOLU S MAMINKOU, BABIČKOU A TŘEMI DALŠÍMI SOUROZENCI V MALÉM BYTĚ, KDE SI NA PŘEPYCH ROZHODNĚ NEPOTRPÍ. MAMINKA JE BEZ ZAMĚSTNÁNÍ, BABIČKA NEMOCNÁ A TAK RODINA, KTERÁ ŽIJE BEZ OTCE, NEMÁ PENĚZ NAZBYT.

Milča a její sourozenci nemají prostředky na žádné kroužky či jiné placené aktivity, ani se nedostanou sami nikam na výlet mimo Bystřici pod Hostýnem. Když se ve městě objevila možnost chodit do SOS Kajuty, Milča i její sourozenci našli nové útočiště v „kajutácké klubovně“. Zde jim pedagogové věnují svůj čas v pří-

pravě do školy, se kterou by jim doma v jejich náročné situaci nikdo nepomohl. Milča je velmi výtvarně nadaná a nástěnky a výstavku v klubovně zdobí mnoho jejích obrázků a výrobků. Díky drobným postavě je také mrštná a rychlá, což využívá ve sportovních aktivitách a outdoorových hrách. S SOS Kajutou vyrazila Milča a její starší sestra již na několik výletů nejen ve Zlínském regionu a mohla tak navštívit zámek v Tovačově, Mamutí stezku u Přerova, hrad ve Starém Jičíně, nebo známou Štramberskou trůbu. Doufejme, že Milča se bude nadále dobře učit a třeba se jí jednou splní její sen stát se zvěrolékařkou.

POSLEDNÍ ŠPETKA LÁSKY

„CELÝ SVŮJ ŽIVOT OBDIVUJI NEKONEČNOU ODVAHU MATEK-PĚSTOUNEK. STARAJÍ SE O TOLIK DĚTÍ A DÁVAJÍ JIM SPOUSTU LÁSKY! BEZ MANŽELA A BEZ BABIČEK NA VÝPOMOC, V ZAČÁTKÁCH PŘED MNOHA LETY TŘEBA I BEZ PRAČKY A RŮZNÝCH POMOCNÍKŮ DO DOMÁCNOSTI. NESMÍRNĚ SI VÁŽÍM JEJICH PRÁCE, JEJICH STATEČNOSTI A DOBRÉHO SRDCE,“ ŘÍKÁ PANÍ MARIE, KTERÁ SE NEDÁVNO ROZHODLA VĚNOVAT VE SVÉ ZÁVĚTI ČÁST MAJETKU SOS DĚTSKÝM VESNÍČKÁM.

Marie poprvé navštívila SOS dětskou vesničku v létě 1959 během své prázdninové cesty po rakouském Tyrolsku. Když o pár let později vyrůstaly dvě vesničky i v Československu, jedna dokonce nedaleko jejího tehdejšího domova v Mariánských Lázních, s radostí pomá-

hala stavět a pak se stala dlouholetým dárcem našich SOS dětských vesniček. Její podpora, byť skromná, trvá dodnes. A nedávno získala další rozměr, když paní Marii napadlo věnovat svůj nevelký majetek na pomoc ohroženým dětem.

Sama měla v životě podle svých slov obrovské štěstí. Díky talentu na cizí jazyky se lehce naučila francouzsky, španělsky, anglicky, německy a pro legraci také finsky. Po válce získala práci průvodkyně v cestovní kanceláři a tak mohla cestovat, poznávat svět a v něm dobré lidi. „Největším štěstím jsou stejně ale moje děti. Mám čtyři, Antonína, Pavla, Jiřího a nejmladší dceru Annu, dnes je jim všem už přes šedesát. Mám také šest vnoučat a jedenáct pravnoučat. Díky svým dětem ale vím, jak náročné je starat se o takovou

bandu. A to jsem na rozdíl od matek-pěstounek měla „jen“ čtyři děti a na pomoc maminku a svého muže!“ vypráví paní Marie a s láskou v očích se prohrabuje pečlivě popsanými fotografiemi v krabíčkách od bot.

Zkrátka bude paní Marii devadesát let. I když jí zatím zdraví stále slouží (všichni jsme třikrát zaťukali na dřevo), začala před pár lety přemýšlet, jak by mohla ještě naposledy pomoci dětem, jejichž osud nebyl až tak šťastný. „Celá moje rodina se má myslím dobře. Na světě je velmi mnoho dětí, které jsou na tom mnohem hůře, tak jsem se rozhodla věnovat jim to málo, co po mně zůstane. A myšlenky SOS dětských vesniček věřím celý svůj život. Tak se mi o ty děti dobře postarejte.“

NAŠIMA OČIMA

Když hovořím o pomoci dětem, často se do toho tak zaberu, že nevím, kdy přestat. Tentokrát to bylo podobné. Povídám a povídám a pán naproti mně sedí a naslouchá. Občas pokývá hlavou, pronese „hmm...“, „hmm...“ a vidím na něm skutečný zájem. Je to asi padesátiletý muž, manažer nadnárodní společnosti a já jsem za ním, jako fundraiser, přišla žádat, jak jinak, než o peníze na naši činnost. Ale on se na nic neptá, stále poslouchá a já si říkám, že je něco jinak. Odmíchnu se a on pronese: „Vím moc dobře, o čem

mluvíte. Jsem jedním z prvních dětí karlovarské vesničky.“ Pak se na sebe krátce podíváme a začneme si povídat. A já cítím hrdost a radost za úspěchy, kterých ve svém životě dosáhl. Stal se úspěšným manažerem, má šťastnou rodinu se dvěma téměř dospělými dětmi a zastupuje firmu, která vyrábí sportovní oblečení. A třeba jeho firma bude dalším dětem, jako byl on, pomáhat také.

Radana Koppová
manažerka fundraisingu

POBĚŽTE S NÁMI PRO DOBROU VĚC

BĚHÁTE RÁDI A MÁTE CHUŤ POMOCI? SOS DĚTSKÉ VESNÍČKY JSOU PARTNEREM CHARITATIVNÍHO PROGRAMU PRAGUE INTERNATIONAL MARATONU. ZAKOUPENÍM STARTOVNÍHO ČÍSLA NA VYBRANÉ ZÁVODY NAŠIM PROSTŘEDNICTVÍM POMŮŽETE DĚTEM, KTERÉ TO SKUTEČNĚ POTŘEBUJÍ. POMOC JE BĚH NA DLOUHO TRATĚ, SPOLEČNĚ MŮŽEME DOBĚHNOUT AŽ K CÍLI!

INDIVIDUÁLNÍ BĚHY

Mattoni ½ Maraton Karlovy Vary,
23. 5. 2015

cena 1 000 Kč, z této částky jde 400 Kč na podporu ohrožených dětí

Mattoni ½ Maraton Olomouc, 20. 6. 2015

cena 1 100 Kč, z této částky jde 400 Kč na podporu ohrožených dětí

ZAPOJTE SE I VY!

Chystáte firemní večírek, školní akademii, máte obchod nebo restauraci? A k tomu Vám nechybí chuť pomáhat? Výborně! Není nic snazšího než využít vhodně

příležitosti a uspořádat sbírkovou akci na pomoc dětem. Dáme Vám k dispozici zabezpečenou kasičku, propagační materiály a poradíme, jak postupovat.

Stačí nás kontaktovat na emailu detem@sos-vesnicky.cz nebo na telefonu 212 246 212. Děkujeme!

PODPOŘTE NÁS. DĚKUJEME.

PRAVIDELNÝM DÁRCOVSTVÍM TRVALÝM PŘÍKAZEM

Staňte se pravidelným dárcem, zřídíte si u své banky trvalý příkaz k úhradě.
Číslo účtu: **120 777 711/0300.**

JEDNORÁZOVÝM FINANČNÍM PŘÍSPĚVKEM

Bankovním převodem zasláným na účet **120 777 711/0300.**

ON-LINE PŘÍSPĚVKEM PLATEBNÍ KARTOU

Na webu www.sos-vesnicky.cz najdete vstup do on-line platební brány.

DÁRCOVSKOU SMS

Pošlete dárcovskou SMS ve tvaru **DMS VESNICKY** na číslo **87 777**. Cena jedné SMS je 30 Kč. SOS dětské vesničky obdrží 28,50 Kč.

PRAVIDELNĚ POMOCÍ DMS

Pomocí DMS můžete přispívat také pravidelně. Pošlete dárcovskou SMS ve tvaru **DMS ROK VESNICKY** na číslo **87 777**. Každý měsíc vám bude automaticky odečtena částka 30 Kč. SOS dětské vesničky obdrží za celkem 324 Kč.

DAROVÁNÍ ZE ZÁVĚTI

Pro více informací nás kontaktujte.

KDE NÁS NAJDETE

SOS-VESNICKY.CZ
[facebook.com/SOS vesnicky](https://www.facebook.com/SOS-vesnicky)

PŘEJETE SI DOSTÁVAT INFORMACE ELEKTRONICKY?

Pošlete nám email s Vašimi kontaktními údaji na detem@sos-vesnicky.cz. Elektronicky vám pak můžeme zasílat potvrzení o daru nebo informace o využití vaší finanční podpory.

Generální partner

Hlavní partneři

